

[Dorte Bennedsen]

ning til sine mere tematisk indrettede forgængere tager fat på den generelle problemstilling vedrørende planlægningens styremidler. I udformningen af redegørelsen har ministeren valgt det, man kunne kalde spørgeformen, forstået på den måde, at der peges på en række problemer, uden at der gives helt konkrete svar på dem.

Denne måde er i og for sig et udmærket udgangspunkt for en fordomsfri debat om den fremtidige planlægning, men den indebærer også, at redegørelsen ikke kan stå alene, når man skal søge at pejle sig frem til, hvad ministerens svar på de rejste spørgsmål er. Her må man bl.a. ty til de to debatoplæg, »Planlægningsloven« og »Enkelt og Effektivt«, som blev udsendt i vinter.

Debatten om ændring af planlægningsstyremidlerne er vigtig, men den er også vanskelig, fordi man, hvis man tillader sig lidt kritiske bemærkninger og synspunkter, let får skudt i skene, at det blot er udtryk for en reaktionær holden fast ved det gamle.

Miljøministeriets overvejelser, ideer og forslag er solgt under overskriften »Forenkling, effektivisering, afbureaukratisering«, og hvem vil med sin sunde sans i behold gå imod sådanne bestræbelser?

Socialdemokratiet bakker selvsagt fuldt op bag, at kan tingene gøres enklere og mindre bureaukratisk, skal det selvsagt ske, men det er for os en absolut forudsætning, at det som minimum skal indebære en uændret og helst en forstærket indsats for miljøbeskyttelse.

Her står vi ved et grundlæggende problem ved ministerens mange udspil denne vinter. Skal vi indlade os på en gennemgribende ændring og omlægning af et system, som har fungeret godt siden begyndelsen af 1970'erne, må det ske ud fra en overordnet fastlagt målsætning, men den målsætning, som ministeren ved forskellige lejligheder har skitseret, er så generel og dermed så upræcis, at det er overordentlig vanskeligt at se, hvorledes de foreslåede konkrete ændringer af styremidlerne de facto vil virke i forhold til målsætningen.

Nærlæsning af de forskellige oplæg – og det gælder måske ikke mindst »Enkelt og Effektivt« – efterlader det indtryk, at udgangspunktet for initiativerne har været administrativt/bureaukratisk og ikke natur-/miljømæssigt. Det virker, som om man med djævelens

vold og magt skal have nogle forenklinger igen, uden at man egentlig har sikkerhed for, hvad effekten på miljøet bliver.

Nu vil ministeren sikkert mene, at dette er en uretfærdig bedømmelse, men ministeren kan faktisk takke sig selv og ministeriet for den, for på en række væsentlige punkter fastslår oplæggene nogle dogmer og kommer med en række påstande uden overhovedet at drøfte dem og uden at argumentere for dem, hvorefter disse dogmer bruges som udgangspunkt for de ændringer, ministeren mener skal ske. Man har valgt at se på verden gennem administrative briller, og det har så ført til den megen vægtlægning på den borgerlige regerings kongstanke om afbureaukratisering.

Hvis man i stedet som udgangspunkt havde taget Brundtlandrapporten, som faktisk opstiller en række præcise målsætninger, som Danmark bør være forpligtet til at opfylde hurtigst muligt, og havde lagt den til grund og diskuteret, hvorledes vi hurtigt, enkelt og med mindst muligt bureaukrati opnår disse mål, havde en række af de konkrete forslag haft et andet indhold. Bl.a. er jeg overbevist om, at forebyggelsen havde haft en langt mere central placering, sådan som det var tilfældet i ministerens redegørelse om mål og midler fra i efteråret. Det er endnu et eksempel på de administrative briller, at de udmærkede overvejelser fra denne redegørelse totalt er glemt i de konkrete forslag, der ser dagens lys nu.

Jeg kan af gode grunde ikke nå at kommentere alle forslagene, men jeg vil gerne for god ordens skyld indlede med at sige, at der er en række af disse forslag, Socialdemokratiet finder fornuftige og ordentlige. Det gælder f.eks. forslagene om grundvandsbeskyttelse, vandforsyning og renere teknologi, vandløbsloven og nogle andre. Dem er der ikke grund til at bruge tid på i dag. I stedet vil jeg koncentrere mig om de mere problematiske forslag.

I redegørelsens afsnit om »baghaveproblemet« siges det, at det må overvejes, om ministeren i visse tilfælde må overtage afvejningen af de lokale interessekonflikter på et tidligere tidspunkt. Desværre er der også her tale om en så løs og upræcis formulering, at det er umuligt at se, hvad det reelle indhold er. Vi er enige i, at der kan opstå »baghaveproblemer«. Lossepladserne er ét eksempel på, hvordan en sag kan gå i en sådan hårdknude, at det kræver en